

Document finalizat

Cod ECLI [REDACTED]

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL TIMIȘOARA

OPERATOR 2928

SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DOSAR NR. [REDACTED]

SENTINȚA CIVILĂ NR. 99

Ședința publică din data de 09.03.2023

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE: [REDACTED]

GREFIER: [REDACTED]

S-a luat în examinare acțiunea în Contencios administrativ și fiscal privind pe reclamanta [REDACTED] în contradictoriu cu pârâtul [REDACTED] având ca obiect anulare act.

Se constată depuse prin Serviciul Registratură al instanței la data de 08.03.2023, concluzii scrise.

Mersul dezbaterilor și concluziile părților au fost consemnate în încheierea de ședință din data de 23.02.2023, care face parte integrantă din prezenta, când, din lipsă de timp pentru deliberare, a fost amânată pronunțarea pentru data de astăzi, când

CURTEA,

Deliberând asupra acțiunii de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Timiș la data de [REDACTED] sub dosar nr. [REDACTED]

ea prin hotărârea ce o va pronunța să dispună: anularea Avizului [REDACTED]

[REDACTED] și, pe cale de consecință, obligarea pârâtului la emiterea unui aviz favorabil.

În baza art. 453 CPC reclamanta a solicitat obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată antrenate în cadrul procesului.

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

Analizând actele și lucrările dosarului, Curtea constată următoarele:

În fapt, prin Avizul

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

Analizând aceste alegații, Curtea subliniază că motivarea unui act administrativ are două laturi esențiale, respectiv indicarea textelor legale aplicabile situației date, precum și, în al doilea rând, indicarea împrejurărilor de fapt pe baza cărora s-a reținut aplicabilitatea acelor texte legale.

În privința obligației autorităților administrative de a-și motiva deciziile, instanța observă că, potrivit art. 31 alin. 2 din Constituția României, „*autoritățile publice, potrivit competențelor ce le revin, sunt obligate să asigure informarea corectă a cetățenilor asupra treburilor publice și asupra problemelor de interes personal.*”

De asemenea, conform art. 1 alin. 3 din Constituția României, „*România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme, în spiritul tradițiilor democratice ale poporului român și idealurilor Revoluției din decembrie 1989, și sunt garantate.*”

Or, în condițiile în care autoritățile publice sunt obligate să asigure informarea corectă a cetățenilor asupra problemelor de interes personal ale acestora, în condițiile în care deciziile acestor autorități sunt supuse controlului judecătoresc pe calea contenciosului administrativ, nu se poate susține că este permisă absența motivării explicite a actului administrativ atacat.

Motivarea reprezintă o obligație generală, aplicabilă oricărui act administrativ. Ea reprezintă o condiție de legalitate externă a actului, care face obiectul unei aprecieri *in concreto*, după natura acestuia și contextul adoptării sale. Obiectivul său este prezentarea într-un mod clar și neechivoc a raționamentului instituției emitente a actului.

În lipsa motivării explicite a actului administrativ, posibilitatea atacării în justiție a actului respectiv este iluzorie, de vreme ce judecătorul nu poate specula asupra motivelor care au determinat autoritatea administrativă să ia o anumită măsură. Absența acestei motivări favorizează emiterea unor acte administrative abuzive, de vreme ce lipsa motivării lipsește de orice eficiență controlul judecătoresc al actelor administrative.

Instanța subliniază că art. 41 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene consacră „dreptul la bună administrare”. Conform alineatelor 1 și 2 din acest articol, (1) „*orice persoană are dreptul de a beneficia, în ce privește problemele sale, de un tratament imparțial, echitabil și într-un termen rezonabil din partea instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii.*”

(2) *Acest drept include în principal:*

(a) *dreptul oricărei persoane de a fi ascultată înainte de luarea oricărei măsuri individuale care ar putea să îi aducă atingere;*

(b) *dreptul oricărei persoane de acces la dosarul propriu, cu respectarea intereselor legitime legate de confidențialitate și de secretul profesional și comercial;*

(c) *obligația administrației de a-și motiva deciziile.”*

Date fiind aceste obligații, instanța apreciază că absența motivării actului administrativ constituie o încălcare a principiului statului de drept, a dreptului la o bună administrare și a încălcare a obligației constituționale a autorităților administrative de a asigura informarea corectă a cetățenilor asupra problemelor de interes personal ale acestora.

Or, aplicând aceste principii în speța de față, Curtea observă că autoritatea emitentă s-a rezumat la a indica în cuprinsul actului împrejurarea că investiția propusă este amplasată în [REDACTED] zonă în care este instituită interdicție de construire.

Această motivare nu corespunde însă exigențelor unei motivări adecvate a actului administrativ contestat, mai cu seamă ținând cont de efectele pe care acesta le produce în privința dreptului de proprietate garantat de prevederile Art. 44 din Constituție și art. 1 Protocol 1 din CEDO, știut fiind că orice restrângere a exercițiului atributelor dreptului de proprietate reprezintă o excepție ce poate fi admisă doar cu stricta respectare a prevederilor Art. 53 din Constituție: (1) *Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.*

(2) *Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.*

Or, în speță, din cuprinsul actului administrativ contestat nu rezultă în concret temeiul avut în vedere, respectiv împrejurările de fapt relevante care au format convingerea emitentului actului administrativ că terenul reclamantei se afla situat într-o zonă în care este instituită interdicție de construire, fiind redată o motivare cu caracter generic ce nu a permis destinatarului actului să ia în mod efectiv cunoștință de temeiurile avute în vedere pentru restrângerea exercițiului dreptului său de proprietate.

Dreptul de apreciere al administrației publice nu este însă un drept absolut, pentru că, altfel, s-ar converti în abuz de drept. Limitele dreptului de apreciere de care se bucură administrația publică sunt stabilite chiar de lege, iar depășirea acestor limite atrage nevalabilitatea actului emis. Autoritatea care emite actul are capacitatea de a alege, dintre mai multe soluții posibile, pe cea care corespunde cel mai bine interesului public care trebuie ocrotit, relevând deci calitatea actului administrativ de a satisface atât rigorile stricte ale legii, cât și o nevoie socială determinată într-un timp și loc aparte. Astfel, instanța de contencios administrativ are de verificat conformitatea actului cu legea și respectarea în conduita autorității emitente, a justului echilibru între dreptul subiectiv sau interesul legitim privat pretins vătămat al reclamantului și interesul public pe care autoritățile publice sunt chemate să le ocrotească. Numai în măsura în care probele cauzei conduc către concluzia ruperii acestui just echilibru printr-o exercitare abuzivă, excesivă a dreptului de apreciere a autorităților publice, se poate vorbi de un exces de putere în sensul art.2 din Legea nr.554/2004. Raportul de drept administrativ este însă guvernat și de principiul proporționalității între măsura dispusă în fiecare caz individual și interesul public ocrotit, impunându-se ca actele administrative să nu depășească limitele a ceea ce este adecvat și necesar pentru a atinge scopul urmărit, astfel ca inconvenientele cauzate particularului să nu fie disproporționate în raport cu scopurile urmărite. Altfel spus, orice măsură administrativă adoptată trebuie să fie adecvată, necesară și corespunzătoare scopului urmărit, ținându-se seama de natura, gravitatea și frecvența neregulilor constatate, precum și de amploarea și de implicațiile acestora.

[REDACTED]

Pronunțată azi 09.03.2023, prin punerea la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

PREȘEDINTE,

[REDACTED]

GREFIER,

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]